

Arrest

nr. 284 830 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEN BOGAERDE, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2022 dient de verzoekster, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te New Dehli (India) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek.

Op 15 juli 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het gevraagde visum te weigeren.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 18 juli 2022 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europese Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. Betrokkene heeft de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet gerespecteerd. (…)*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 25 augustus 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Enig middel: schending van art. 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonder de materiële motiveringsplicht.

Doordat verwerende partij het verblijf weigerde onder de motivering enerzijds dat de verstrekte informatie nopens het doel van het beoogde verblijf niet betrouwbaar zou zijn anderzijds dat het voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Terwijl verwerende partij niet aantoont wat er onbetrouwbaar zou zijn of wat er zou ontbreken, terwijl verzoekende partij weldegelijk voldoende stukken heeft bezorgd die zowel de reden voor verblijf als het voornemen om tijdig terug te keren bewijzen.

Zodat art. 32 van de verordening (EG) geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 stelt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; [...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Verwerende partij beroept zich eerstens op het punt a.ii, met name de argumentatie dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond.

Dat is incorrect.

De aanvraag kon maar zo duidelijk zijn: verzoekende partij wenst een visum om haar zoon en schoondochter te bezoeken in Bredene. Zij zal tijdens haar verblijf in België bij haar zoon en schoondochter verblijven.

Wat daar onvoldoende duidelijk aan is, Joost mag het weten.

Verwerende partij faalt aan te tonen waarom het doel en de omstandigheden niet betrouwbaar zouden zijn. Zij kan zich niet verschuilen achter een ‘catch-all’ exceptie, zonder aan te duiden wat precies het probleem is.

Verzoekende partij weet op heden zelfs niet welke stukken als onbetrouwbaar worden aanzien, laat staan waarom... Verzoekende partij kan zich dan ook niet verweren tegen dergelijke algemene opmerking (cf. RvV 26.06.2020, zaak 242 325, arrest nr. 237 546).

Nochtans beroept verwerende partij zich wel op deze boutade om een weigering uit te vaardigen.

Verwerende partij beroept zich tweedens impliciet op het punt b, met name de vrees dat verwerende partij niet zal terugkeren na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum.

Ook deze impliciete verwijzing is incorrect.

Het is correct dat verzoekende partij in 2019 haar visumtermijn heeft laten verstrijken, maar dat had een medische oorzaak. Verzoekende partij diende namelijk in België behandeld te worden tegen epilepsie. Ze moest verschillende medische onderzoeken ondergaan over een periode van verschillende maanden.

Haar langer verblijf heeft haar toen een inreisverbod opgeleverd.

Ondertussen zijn we drie jaar verder: het inreisverbod is afgelopen en haar medische situatie is stabiel.

Verzoekende partij wenst haar familie opnieuw te bezoeken en heeft niet de intentie om in België langer te blijven dan toegelaten.

Verzoekende partij heeft haar lokale Indiase verankering aangetoond aan de hand van de volgende stukken:

- Rekeningoverzicht en bankcertificaat: bevestiging dat verzoekende partij over ruim 300.000 roepies beschikt, wat omgerekend een kleine € 4.000 is; naar Indiase normen een mooi kapitaal;
- Eigendomsbewijs: inderdaad, verzoekende partij beschikt over een eigen woning in India;
- Vliegticket heen en terug;
- Reisverzekering.

Verzoekende partij vraagt zich af welke stukken een aanvrager voor een toeristenvisum überhaupt nog meer zou kunnen voorleggen?

Verwerende partij van haar kant stelt nergens welke stukken ontbreken om tot een andere beslissing te komen.

Opnieuw geeft verwerende partij geen enkele toelichting waarom “het voornemen niet kon worden vastgesteld”.

Ontbreken er stukken? Zijn er stukken onduidelijk? Worden er stukken betwist? Verzoekende partij weet het niet.

Verwerende partij heeft als administratieve overheid de plicht om haar beslissingen grondig én correct te motiveren. Dat is in casu niet gebeurd.

Deze ongemotiveerde weigering komt de facto neer op een weigering ad eternam. Dat kan onmogelijk de bedoeling zijn.

Verwerende partij gebruikt art. 32 nu oneigenlijk om de facto een nieuw inreisverbod te creëren.

Als verwerende partij wou verhinderen dat verzoekende partij vanaf mei 2022 terug naar België zou reizen, dan had zij in 2019 een langer inreisverbod moeten uitvaardigen, quod non.

Nu moet ze consequent zijn: gezien haar eigen uitgevaardigde inreisverbod is afgelopen en verzoekende partij alle noodzakelijke documenten heeft voorgelegd, kan ze zich niet meer op die discussie uit 2019 beroepen.

Er is aldus geen wettelijk beletsel meer voor verzoekende partij om haar familie in Europa te bezoeken.

III BESLUIT

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt een verkeerde beoordeling door verwerende partij terwijl de aanvraag tot verkrijgen van een toeristenvisum wel degelijk gegronnd diende verklaard te worden.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Visumcode. De gemachtigde verduidelijkt hieromtrent dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en dat de verzoekster de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet heeft gerespecteerd.

Artikel 32, lid 1 en 2, van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale

betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegangesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vij) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.”

Met betrekking tot de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, is het voldoende duidelijk dat de verweerder toepassing maakt van artikel 32, lid 1, a), ii, van de Visumcode. Uit de uiteenzettingen van de verzoekster blijkt ook dat zij dit aldus heeft begrepen. Wat deze vermelding betreft, is bijgevolg voldaan aan de verplichting om de juridische grondslag van de genomen weigeringsbeslissing te vermelden. Of deze motivering ook een afdoende motivering van de feitelijke gronden voor het nemen van de weigeringsbeslissing uitmaakt, zal hierna nog worden onderzocht.

In dit verband merkt de Raad op dat het, gelet op het gebruik van de inspringende alinea's, geheel onduidelijk is of de vermelding dat *“(b)etrokkene de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet (heeft) gerespecteerd”* betrekking heeft op de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en het dus gaat om één en dezelfde weigeringsgrond, dan wel dat deze vermelding een afzonderlijke weigeringsgrond zou vormen.

Indien zou moeten worden aangenomen dat het om een afzonderlijke weigeringsgrond gaat die geen verband houdt met de in de voorliggende weigeringsbeslissing vermelde toepassing van artikel 32, lid 1, a), ii, van de Visumcode, merkt de Raad op dat artikel 32 van de Visumcode niet voorziet in een specifieke weigeringsgrond die erin zou bestaan dat de betrokkene de toegestane duurtijd van het vorige visum niet heeft gerespecteerd. Op dit punt dient alsdan een gebrek in de formele motivering *de jure* te worden vastgesteld, aangezien uit de motieven van de bestreden beslissing niet op voldoende duidelijke wijze kan worden afgeleid welke van de specifieke weigeringsgronden van artikel 32, lid 1, van de Visumcode precies van toepassing zou zijn.

Dat het geheel niet duidelijk is wat wordt bedoeld met de vermelding dat *“(b)etrokkene de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet (heeft) gerespecteerd”*, blijkt tevens uit het betoog van de verzoekster: zij stelt immers dat deze vermelding een impliciete toepassing lijkt in te houden van artikel 32, lid 2, b), van de Visumcode. Deze bepaling voorziet dat een visum kort verblijf kan worden geweigerd *“indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum”*. De verweerder heeft echter op geen enkele wijze concreet toegelicht hoe uit de loutere vaststelling dat de verzoekster de duurtijd van een vorig visum heeft overschreden, concreet zou moeten blijken dat er redelijke twijfel bestaat ofwel over de echtheid van de door de verzoekster overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, ofwel over de betrouwbaarheid van de verklaringen van de verzoekster, ofwel over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. De verzoekster merkt in dit verband terecht op dat de verweerder zich op geen enkele wijze uitsprekt over de bij de visumaanvraag gevoegde stukken, zodat zij niet kan begrijpen waarom de gemachtigde twijfelt aan de echtheid van deze of gene stukken, of aan de geloofwaardigheid van de verklaringen of het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het gevraagde visum. Aangezien in de bestreden beslissing echter op geen enkele wijze wordt gesteld dat de verweerder twijfelt aan één van de voornoemde zaken en het ook allesbehalve evident is te achterhalen waarom de loutere vaststelling dat de toegestane verblijfsduur van een vorig visum werd overschreden zou inhouden dat er redelijke twijfel bestaat over de geloofwaardigheid of de echtheid van de bij de thans voorliggende visumaanvraag gevoegde stukken en/of verklaringen (waaronder een terugkeerticket en de elementen die werden aangebracht om een blijvende verankering in India aan te tonen), kan evenwel niet worden aangenomen dat de verweerder op impliciete wijze toepassing heeft gemaakt van deze of gene specifieke weigeringsgrond, voorzien in artikel 32, lid 1, b), van de Visumcode.

De vaststelling dat de verzoekster de maximaal toegestane duurtijd van haar vorig visum niet heeft gerespecteerd, maakt op zich dan ook geen afdoende motivering in feite noch in rechte uit om het gevraagde visum kort verblijf te weigeren.

In de mate dat de vermelding dat *“(b)etrokkene de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet (heeft) gerespecteerd”* een verdere toelichting zou betreffen van de toepassing van artikel 32, lid 1, a), ii, van de Visumcode en van de bijbehorende vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, dient eveneens te worden vastgesteld dat deze motivering in haar geheel niet afdoende is, gelet op de bij de aanvraag voorgelegde stukken. Zoals de verzoekster opmerkt, blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster duidelijk heeft aangegeven dat zij naar België wenste te komen voor een familiebezoek aan haar zoon en schoondochter. De verzoekster heeft in dit verband een aantal stavingstukken overgemaakt, die eveneens in het administratief dossier kunnen worden teruggevonden. Met de loutere vaststelling dat *“het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende (zijn) aangetoond”* en de verdere vermelding dat *“(b)etrokkene de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet (heeft) gerespecteerd”* kan niet blijken om welke reden de verweerder precies toepassing maakt van artikel 32, lid 1, a), ii, van de Visumcode. De Raad wijst erop dat deze specifieke weigeringsgrond inhoudt dat het doel en/of de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond. Een weigering op deze specifieke weigeringsgrond moet echter afdoende worden gemotiveerd, zodat het niet volstaat om zich te beperken tot de loutere stelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet voldoende zijn aangetoond. Dergelijk vage motivering laat de Raad en de verzoekster niet toe om na te gaan waarom de gemachtigde, na onderzoek van de voorgelegde stukken, meent dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet voldoende zijn aangetoond. De bijkomende vermelding dat *“(b)etrokkene de maximaal toegestane duurtijd van het vorige visum niet (heeft) gerespecteerd”* is in dit kader bovendien niet pertinent. Er valt immers niet in te zien hoe deze vaststelling verband kan houden met de verplichting van de aanvrager om het doel en de omstandigheden van het *“voorgenomen”* verblijf aan te tonen. Bovendien houdt deze vermelding ook geen enkele redengeving in die kan toelaten te achterhalen waarom de verweerder meent dat de voorgelegde stavingstukken niet voldoende zijn om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf in België aan te tonen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het geheel van de geboden motieven de verzoekster op geen enkele wijze in staat stelt om te begrijpen waarom er in haar specifieke geval, en rekening houdend met de concrete gegevens die bij de visumaanvraag werden voorgelegd, geoordeeld wordt dat zij het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf niet voldoende heeft aangetoond.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden aangenomen. De verweerder heeft geen enkel verweermiddel naar voor gebracht.

Het enig middel is, in de aangegeven mate gegrond. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE